

Barát és testvér

mese az igazi hűségről

Élt valaha nagyon régen közelebbi és távolabbi vidékünkön a magas bércek gyűrűjétől , alsó vizek hegyeinek égis éró magaslataitól , a legkékebb tenger csipkés partjaitól védve egy nép.

Zöld mezői, kék vizei és tavai, megannyi vadja és hala volt e vidéknek. A reggelek és alkonyatok vörösbe pompázó egének szépsége messzi földön híres volt. Embereinek szépsége, jóra valósága, becsületessége és embersége miatt soha semmiben nem szűkölködtek. A Jó isten és természet megáldotta e vidéket minden jóval. Volt víz bőven, sok erdő, rét és láp, halakban gazdag mocsarak. Idegenek csak úgy nem tévedtek erre a tájra soha az otthoniak tudta nélkül. Ismerték vidéküket és az ellenséggel soha sem erőszakkal bántak el. Mindenkit őszintén kezeltek és jóindulattal fogadtak, ha kellett segítettek. Villantós csúcsaik, taposott útjaik, szent beszédük megvédte őket minden veszélytől. Legnagyobb erényük az összetartás volt. Itt az élők összetartottak egymással, halottaikkal és megszületendő nemzetségükkel is. Tudtak egymásról időt nem ismerve. Az öregeket főként tisztelték, hisz tudásuk révén léptek minden évben tovább egyet, mint ahogy az óra is ketyeg. Úgy mondták: köszönik az Úrnak, hogy valóban olyan mennyországot adott nekik itt, mint amilyenben ő él odafent.

Egyszer aztán a csillagok másként kezdtek el pislákolni és az események miatt a nagy öregek összeültek a nagy kőasztal körül.

Megváltoznak az idők. – mondta az egyik ősz bölcs ember, aki a hegyekből érkezett.

Láttam én is a jelet- mondta a kicsi szigetről jött vándor.

Mit tegyünk? Kérdezték a többiek.

A távolban megjelent egy magas szikár ember, aki lassú és határozott léptekkel közeledett. Pontosan tudta miről tanácskozik a Kör, hisz ő volt a Déd, a mindent tudó.

Köszöntelek benneteket- mondta és leült a körbe. Minden tekintet rajta ült, amikor elkezdte rövid de nehéz mondókáját.

Eljött hát az idő . Felkészültünk rá és mindenki tudja mit kell tenni. Mától kezdve lassan elválnak útjaink. A Kör vezérelve alapján forogni kezdünk és ki ki nemzetségével elfoglalja helyét. Kört , kerekét képzünk. Ne feledjétek soha, hogy egybe tartoztok. Ne engedjétek meg, hogy a küllők összetartó ereje megszűnjön, hogy az abroncs elveszítse kapcsolatát a magtól, a kerék belsejétől.

Két egymás mellett élő törzs, melynek egyikét barátoknak, a másikat testvérnek hívták így aztán az idők során egyre messzebb került egymástól. Nem búsultak, nem veszítették el a

reményt, hisz továbbra is tudták, hogy egybe tartoznak, de a védelmi felállás miatt ezt az áldozatot meg kellett hozniuk. Az idő múlt, és egyre több idegen lépett barát földjére. Nem értették viselkedését, nem is nagyon érdekelte őket. Nekik a föld, a vidék tetszett. Ilyet még soha nem láttak. És milyen békések az emberek. Ezeket nem lesz nehéz leigázni – gondolták.

Nekiláttak hát ördögi művük végrehajtásához. Barát országa veszélybe került. Érezte ezt a testvér országa és ha kellett segített. A támadók nem értették, hogyan is lehet, hogy nem képesek legyőzni barátot, pedig olyan könnyűnek tűnt. Leírni persze mindent leírtak, éppen úgy, ahogy a rombolás városában tőlük megkívánták. Mindig nyertek. Papíron. Hazudni nem bűn, ha a célt szolgálja- mondták.

Az idők teltek és a régiekre már-már senki sem emlékezett. A hegyek, a folyók, a nádasok nevei, néhány már értelmetlen szófoszlány jelezte már csak barátéknál a valamikori kötélerős összetartozást a Kör népeihez. Meg még valami. Minden újszülött ott hordozta a szívében a régi lélek lángját, mely, ha kell majd újrállobban.

A belső kör élvezte a külső védelmét és tovább őrizte mindazt a közös kincset, amire majd később szükségük lesz. Jöttek-mentek lovas seregek, de csak arra, amerre ők engedték őket. Persze a lovasok ezt nem éppen így értelmezték. Ők mind és mindig elfoglalták testvér országát. Testvérnél, ki eddig nyugodtan készülhetett sok generáción át, megtörtént amit senki sem várt. Az árulás. Erre nem számított senki. A legfőbb körvezér úgy látta, ha ezt meg nem teszi meg, előbb vagy utóbb kiírtanak mindenkit testvér népéből. A régi tudást végképp el kellett rejteni. Olyan helyre, ahol csak a megtisztultak férhetnek hozzá. A keresztet áruba bocsátották. A látás nézéssé változott, a kereszt kegyelme kereskedelemmé süllyedt. Az Úr szava, az ige, meghajolt az idegen írás előtt. Ezzel az írással megírt tudás lett minden igazság forrása ezután.

Összeült hát utoljára a mocsarak mélyén a Kör, hogy kiadja a végső utasítást.

Az utolsó időig, míg a csillagok majd újra másképp állnak két dolgot ne feledjete el soha:

Mindig lesznek majd köztetek olyanok, akik őrzik a fényt. A fény óvja tisztaságuk. Őket segítsétek.

A külső kört mindig becsüljétek, hisz eddig ők védelmeztek titeket. Az ő lelkük a ti jeletekre vár. Majd lassan eltűnt az utolsó Déd, a mindent tudó.

Barát és testvér egymás mellett vált vetve élte életét az új világban. Élte ahogy tudta, ahogy bírta. Minden időben valóban itt voltak közöttük a fényt hozók, a mindenkori reménysugarak. Az Úr védelmében éltek életüket idegenek fennhatósága alatt. Sokszor sajátjaik is olyanok voltak mint az idegenek.

Eljött az idő mikor barát népének egy részét hogy megvédje erdőlakó birodalmát az uralkodó és támogatói áttelepítették testvér népe mellé. Testvér eddig is sokat szenvedett itt, de állta a sarat.

Mikor baráték megérkeztek más volt a nyelvük, részben hitük, de valahol a lelkük mélyén érezték a közös kapcsolatot. A kicsi láng még pislákol. Mikor aztán barát elvégezte erdőlakó földjén feladatát feleslegessé vált és hála helyett az eltűnést kapta dícséretül.

Testvér saját földjén jól megvolt barátékkal, de még erdőlakókat sem bántotta. Tudták, hogy valaha egyek, vagy szomszédok voltak. Barát ezt sok jóval hálálta, és szolgálta a közös ügyet. Megtanulta testvér nyelvét, de még erdőlakóét is. A baj ott kezdődött, hogy testvérnél is kezdett halványulni az öreg Déd tanítása. Sokakat baráték nem érdekelték, nyelvüket soha nem tanulták meg. Ahogy múlt az idő egyre több testvér kezdett értelmetlenül viselkedni barátékkal szemben. Nem értették már, hogy saját magukat támadják ezzel. Barát volt az összekötő kapocs a valamikori teljességhez, hisz a lángot ő őrzi. Ha eltűnik, nincs mi újragyúljon, hiába próbálja már azt testvér fellobbantani. Egyedül nem fog menni.

Az összetartozás nagy tanulsága éppen az - tanította az öreg Déd- , hogy mindenkinek feladata van. Senki sem haszontalan. Ha nem látod meg a másikban saját magad egy részét, a másik népben saját jövőd egy kicsi pislákoló fényét ,soha nem éred el a valamikori jólét kapuját, melynek kulcsát már egyszer átadta neked az Úr. Azért tette ezt, mert határtalanul bízott benned.